

ASSOCIACIÓ D'EMPLEATS
JUBILATS I PENSIONISTES DE LA
CAIXA D'ESTALVIS DE SABADELL

Passatge de la Llana, s/n (carrer Sant Quirze)
08201 Sabadell Telèfon 93 727 82 71

Informatiu

Butlletí número 26 –Maig 2006

EDITORIAL

Una Associació com la nostra, que ja te més de 12 anys d'antiguitat, ha de saber reconèixer i agrair els mèrits i els esforços de les persones que hi han treballat. Aquesta maduresa té un conjunt de mecanismes que permeten la renovació de responsabilitats, perquè la dedicació individual pel bé comú sigui repartida i no recaigui sempre en els mateixos.

En cada renovació m'ha dolgut haver de prescindir dels companys més propers en la tasca de la Junta, però sento una gran satisfacció que altres agafin el relleu i també que vulguin ser generosos, beneficiant a tothom amb la seva dedicació.

És per això que em sembla que hem de rebre cada renovació com una festa i a la vegada com un acte de justícia. És una contribució a la normalitat i a la maduresa.

Les experiències que m'han brindat l'Associació són tant extraordinàries que no tinc capacitat literària per a descriure-les. Em sento orgullós d'haver pogut presidir l'Associació i d'haver intentat desenvolupar la tasca amb dignitat. Són més els beneficis que n'he rebut que l'esforç que hi he dedicat. Són vivències úniques i emocionants, i m'agrada molt poder-les compartir amb quants més, millor.

A. Segura

LES GEMES MIRACULOSES DE LES URSULINES

Fetes amb rovells d'ou, sucre i algun altre ingredient, que es manté en rigorós secret són, aquestes gemes, unes postres delicioses.

En una visita a la meua filla que estudiava finances a la Universitat Izquierdo, de Calatayud, vàrem sopar junts a l'hotel principal de la ciutat.

A mig sopar arriben fins a la nostra taula dues persones que hi deixen unes *gemes* i, sense cap mot, s'allunyen.

A la mateixa sala es feia una celebració de caràcter familiar, motiu pel qual ens van festejar amb aquestes postres.

Al cap de poc, tornaren a venir i s'endugueren l'obsequi, sense donar-nos cap explicació.

Però no havien transcorregut ni dos minuts que ja tornaven a deixar les *gemes*, aquest cop ja definitiu.

El lector traurà l'entrellat d'aquests moviments de les *gemes*, que jo en dic miraculoses, per les anades i tornades que varen fer.

Per cert, a banda, haig de dir que eren molt bones.

Albert Pérez

ELOGI DE LA CASUALITAT

Diverses vegades s'ha comentat en aquesta publicació, en un ordre modest de divulgació, el mot "atzar". Àdhuc s'hi ha fet broma; en ocasions diverses i amb motius ben diferents, sortia aquest vocable de l'atzar.

Avui reapareix aquest mot de l'atzar i ho fa en circumstàncies que promouen, instiguen i afavoreixen allò que esdevé per atzar, sense ésser Així, podem parlar de "que fou una troballa purament casual, una condició casual".

Tot consisteix en una condició que depèn de l'atzar, no de la voluntat del creditor o del deutor. Tot són aspectes diversos d'aquell famós mot de l'atzar, que arracona tota forma d'explicació a qualsevol cosa que no obeeix a lleis determinants físiques.

I heus aquí que topem avui amb l'expressió *casualitat* i, com veiem, també assenyala la conjunció d'un fet o uns fets que no poden explicar-se bonament o més aviat diríem satisfactoriament per a correspondre la nostra enquesta racional.

Quedem, doncs, que continuem enfrontats, a més de amb l'atzar, ara, amb la casualitat, que no és el mateix que "causalitat" la relació de causa a efecte, de la qual cosa, si podem, en parlarem un altre dia.

Síntesi i adaptació A.A.

CURIOSITATS - Casaments de la Reialesa a Barcelona (V)

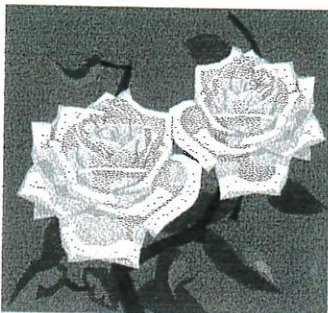
12- Germana de Foix, vídua del rei Ferran II El Catòlic, amb Joan de Brandenburg, mar-qués, l' any 1519.

Segons articles de diccionaris o enciclopèdies, sense referències documentals, el que es diu fins ara és: "*des de 1518 Germana seguí la cort de Carles I i al 1519 fou casada a Barcelona amb Joan,, que també formava part del seguici del rei, que proposa l'enllaç*". Ella feia tres anys que era vídua del rei Ferran i ell, un cavaller de moderada renda, però de gran llinatge, molt influent a les eleccions imperials properes a celebrar, per elegir el substitut del difunt Maximilià.

El rei va arribar a Barcelona el 15 de febrer del 1519 i marxà el 23 de gener de 1520 vers Saragossa. El marquès estava a Barcelona a primers de març de 1519 i el rei també. Es probable, doncs, que l'enllaç fos entre el març i juny, quan va marxar a Alemanya per les dites eleccions.

13-Felip V, rei amb Maria Lluïsa Gabriela de Savoia. L' any 1701

Aquest casament, és l'inaugurador de la dinastia borbònica a Espanya i, per tant, a Aragó. Va tenir tres celebracions: la primera, i bàsica, del formalitzà l'11 de setembre de 1701 a del pacte matrimonial, amb l'assistència Pere de Figueres el 3 de novembre de Portocarrero, Patriarca de les Índies i tercera, amb la missa de velació, fou parròquia barcelonina de Santa Maria matí del dia 11 de novembre, envoltats l'església fou tancada a la gent i els pas elevat que comunica el temple amb mateix del Pla de Palau actual. Un que va pactar el matrimoni fou el plenipotenciari Antonio de Ubilla i Medina, que ha deixat escrita la seva presència ocular.

matrimoni, per poders, es Torí (Itàlia). La segona, repetició del nuvi, fou a l'església de San 1701, amb la presència de Pedro Arquebisbe de Tir de Fenícia. La oficiada pel mateix Patriarca a la del Mar entre les 10 i les 11 del d'un escollit nombre de persones; nuvis feren l'entrada i sortida pel el Palau Reial, situat al costat testimoni de les tres cerimònies i

14.- Carles, rei de Catalunya-Aragó, amb Isabel Cristina de Brunsvic-Wolfenbüttel, l'any 1708.

El rei, de nom complert Josep Francesc Carles, era fill de Leopold, emperador d'Alemanya, i d' Elionor del Palatinat. Isabel Cristina era filla del duc Lluís Rudolf de Brinsvic i de Cristina d'Octtingen.

Com l'anterior, també va ser en tres seqüències: les noces per poders d'ell a Viena el 23 d'abril de 1708, la repetició el dimecres 1 d'agost amb assistència dels dos nuvis i de l'arquebisbe de Tarragona Josep Llinàs. I la tercera, la missa de velacions, el 2 d'agost al matí amb la benedicció nupcial del mateix arquebisbe. I amb cants de la Capella Reial. Aquestes dues darreres cerimònies, a Santa Maria del Mar. Després del dinar de l'últim dia, a les 3 de la tarda, la "*comitiva travessava la Porta de l'Àngel, la plaça de Santa Anna, la Portaferrissa, la Rambla, la Porta de les Drassanes, el carrer Ample i el dels Camvis i la Llotja de Santa Maria del Mar, amb tanta de gent que s'empentava per poder entrar a l'església*". La decisió d'amullerament fou presa a mitjans del 1707. La núvia, de religió protestant, es passà al catolicisme per poder-se casar.

15 i 16.- Ferran, príncep d'Astúries, fill de Carles IV, amb Maria Antònia de Nàpols, i d'Isabel, de 13 anys, infanta de Carles IV, amb Francesc Genaro príncep de Nàpols, vidu de Clementina, el 1802.

Per primera i única vegada fins ara, es casen dues parelles de germans simultàniament a Barcelona, el 4 d'octubre del 1802, a les vuit del vespre en una cambra del Palau Reial habilitada adequadament, amb altar inclòs i amb benedicció per Antoni de Sentmenat, Cardenal i Patriarca de les Índies. Com que hi havia una dona per cada banda, quan es tanca el conveni el 14 d'abril de 1802, a Aranjuez, es queda que el matrimoni bàsic es produeixi en dues ocasions: l'una, a Aranjuez (a primers de juliol) i l'altra, a Nàpols el 25 d'agost. Actuaren per poders tots dos germans, que no eren del lloc, i latercera anomenada de ratificació fou la celebrada a Barcelona. "*...els dies 4.5 i 6 d'octubre es celebraren grans festes i balls...*" Tot i la joventut d'Isabel, abans França li havia proposat matrimoni amb el Primer Cònsol Francès.

.17.- Cristina filla de J. Carles I, amb Iñaki Urdangarin, el 4 d'octubre del 1997.

Miquel TRULLOLS

ENTREVISTA

AVUI AMB.....JACINT BARCELÓ I FAU

En Jacint Barceló va néixer a Sabadell el dia 7 d'agost de 1919 al carrer de La Salut, i va entrar a la Caixa amb 34 anys el dia 2 de gener de 1954. Interessat durant tota la seva vida pel moviment associatiu, ja en la seva joventut, abans de 1936, va formar part de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. Després continuarà col·laborant en moltes entitats de Sabadell, dedicant-li un temps molt important de la seva vida, tant en el temps d'activitat laboral, com després de jubilar-se. Una d'elles, Joventuts Musicals de Sabadell, li va atorgar l'Ensenya d'Or, per la seva constant dedicació des dels seus inicis l'any 1945. També va rebre de l'Ajuntament de Sabadell, el mes de maig de 2001, la medalla d'Honor de la Ciutat de Sabadell. El Jacint es va casar el dia 14 d'octubre de 1957 amb la Rosa Massip Pinyol, la qual va morir l'any 2004, i de la qual té un únic fill, el Josep Barceló.

Resulta difícil, i potser impossible, resumir en una conversa de dues hores tota una vida de quasi 87 anys com la del Jacint, plena d'activitats, però intentaré fer una revolada per la seva vida i extreure'n algunes coses, no solament de les explicacions pausades d'en Barceló, sinó també dels seus silencis continguts.

Amic Jacint, quan va començar la guerra civil vostè estava a punt de fer els 17 anys. Com recorda aquells dies i on va passar els anys següents de guerra?

Em vénen al cap els records de la crema de les esglésies i els canvis socials que es van donar. Per la meua edat, vaig continuar a casa, treballant en l'agència administrativa "Tràmit" del meu germà, fins que l'any 1938 em van obligar a anar a l'exèrcit republicà.

Va estar destinat al front mateix?

Em van destinar a una companyia prop del poble de Cubells (La Noguera), en la carretera que va a Camarasa. Allà hi vaig passar tot el temps. La capitania es trobava en una casa que s'anomenava Cal Castellano. I arran de tenir un petit accident i trencar-me la clavícula, em van destinar a fer de carter, i així no estaria en primera línia dels combats. Ja a la retirada d'aquell lloc, i al poble d'Olost, ens van agafar les forces del Franco. D'allà ens portaren a Manresa, primer, i després a Cervera, al camp de concentració que tenien instal·lat a l'edifici de la universitat, on vaig passar uns mesos.

Algú més de la família va participar en la guerra?

Sí, un cunyat i els meus germans Llorenç i Josep.

Al finalitzar la contesa, va estar represaliat per haver participat en la guerra?

A nivell personal, no. Només que, al principi, oficialment era considerat com "no afectat al règim". Però després això m'ho van treure dels papers. El desembre de 1941 em van tornar a cridar a files, ara l'exèrcit guanyador franquista, per fer el servei militar a Manacor, fins que em van "licenciar" el 5 de febrer de 1945.

Abans de d'iniciar-se la guerra ja tenia inquietuds socials. A quines entitats pertanyia?

Amb 9 anys ja vaig començar a cantar a l'Orfeó de Sabadell. També vaig ser soci i secretari de dues entitats: la Federació de Joves Cristians de Catalunya i la Congregació de la Bona Mort, de la Puríssima.

Va formar part d'algun partit polític o sindicat, dels d'aleshores, i que després serien prohibits?

Abans del 36, no. Durant els anys de guerra, vaig formar part del FECEC, que crec era un sindicat obligatori d'estudiants de la IIGT

Ha oblidat aquella etapa de joventut o l'ha influït d'alguna forma en la seva vida?

Hi ha records que no s'obliden mai, però influir, influir, no.

On va fer els estudis?

Els primers, als escolapis i, després, ja a l'acadèmia Cots, on vaig començar els estudis de peritatge. Però amb tantes crides a files i activitats, no els vaig finalitzar fins després d'entrar a la Caixa.

Ingressa a la Caixa, ja amb 34 anys el dia 2 de gener de 1954. Per què comença en aquella data?

Ja feia més d'un any que el director de la Caixa m'havia parlat de la possibilitat d'entrar a treballar, però per diferents motius no es va concretar fins en aquella data.

Quins treballs havia fet fins aleshores?

Havia treballat a l'agència administrativa del meu germà i portant la botiga de queviures dels pares.

Recorda qui era el Director general quan va ingressar?

Sí, era el senyor Serracanta, pare del Joan, que encara hi treballa.

Té algun record o anècdota especial d'aquells primers anys a la Caixa?

Bé, algunes d'algun company amb caràcter molt fort i que no val la pena comentar...

Guarda encara la primera llibreta d'estalvis que va obrir-se a la Caixa ?

Doncs, no. Les llibretes se les tornava a quedar la Caixa, quan eren plenes, però encara recordo el número de la llibreta, era el 30956.

Recorda els centres de treball de la Caixa, on ha estat destinat?

Sí, vaig començar com a caixer d'Imposicions. Després, a Pagaments Diversos, cap de Tresoreria i de Valors de Caixa i, finalment, al departament de Finques i Obres..

Amb quines entitats ha col·laborat durant la seva llarga vida?

A part de les ja comentades, també amb Joventuts Musicals de Sabadell, la UES, la Creu Roja, la Unió de Pessebristes, i també he col·laborat amb la Parròquia de Sant Fèlix, portant la comptabilitat des de l'any 1986 fins el gener de 2006.

Des de quan és soci de la Creu Roja?

Ja fa alguns anys, des de 1939. Ja m'han concedit la medalla dels 50 anys com a soci.

I de l'Orfeó de Sabadell?

Des de l'any 1928. A l'Orfeó hi he tingut una activitat molt destacada: en primer lloc, com a cantant, i també com a vocal de la junta, tresorer i, el principal, com a arxiver de l'entitat. A aquesta feina hi he dedicat molt temps de la meua vida, fent una catalogació de tota la documentació i registrant la lletra de més de mil cançons. L'any 1988 em van nomenar Arxiver honorari (bé, això li haig de recordar, perquè al Jacint no li agrada donar a conèixer les concessions que li han fet). D'aquest període d'arxiver em recorda que durant cinc anys (del 70 al 75) el van deslliurar d'aquesta feina, que va estar encarregada a l'Antoni Segura, ara el president de la nostra Associació.

Tinc entès que sempre ha tingut esperit col·leccionista. Quins objectes ha col·leccionat?

Se'n riu (suposo que no s'esperava aquesta pregunta) i li he d'anar estirant de la llengua..

Segells, des de era ben jove, i també numismàtica. També tinc col·leccions de goigs i xapes de l'Auxilio Social. I de llibres ja no te'n parlo, que no sé ni els que tinc.

Algú de la família continua les seves col·leccions?

Algun record especial del seu pas per la Caixa.

De molt especial, no. Moltes anècdotes que ara no cal recordar. I una d'elles és quan em van faltar de la caixa 1000 pessetes, dues vegades, en el primer mes de treball a la Caixa. I el 1954 això eren molts diners...però sembla que algú les havia canviat de lloc...

L'any 1969 va tocar la "grossa" a Sabadell. Això li va representar alguna feina especial?

Bé, jo tenia els dècims del número de la grossa a sobre la taula el dia del sorteig. El Marià Candela havia portat un transistor i em va dir que ho havia escoltat, però jo no el vaig creure, fins que no ho vaig escoltar jo mateix. Es va formar un bon enrenou i en Freixanet deu recordar que va haver d'anar a segellar els dècims de seguida per evitar problemes. Altres van tenir la feina de comptar i quadrar els mils de paperetes que anaven arribant de les oficines.

Quin any es va jubilar?

Doncs ara no recordo si el 1982 o el 1983, crec que el setembre del 82.

Recorda la cançó que li van cantar en el comiat de la Caixa?

Sí, una de la trinca, sobre la festa major..

Durant aquests anys de jubilat, com ha dedicat el temps?

Doncs no ho sé. Fent les activitats que ja feia abans en el temps lliure, i així s'ha passat un munt d'anys...

El seu únic fill, el Josep, que també treballa a la Caixa, a més és un reconegut actor de teatre. Vostè hi ha influït d'alguna manera en aquesta faceta de la seva vida?

No, no. Només he sortit a actuar en una obra, però no em va agradar. I això que no vaig haver de dir res.

Li agrada cuinar?

No gaire.

El seu plat preferit?

Els plats de pasta, i a l'hivern, l'escudella.

Encara viu algun amic del col·legi?

Sí, sí, el Cases, l'Arús, el Pujol, el Sallés, el Font...i potser algun altre.

Una mania?

Tancar les portes.

Guarda alguna cosa sota el llit?

...*(em mira amb cara d'estranyat)*: No, mai hi guardo res.

L'últim llibre que ha llegit?

Els Upanishats. També estic rellegint la Història de Catalunya d'en Bofarull.

Una professió que li hagués agradat?Dedicar-me a la música.

Un país que hauria volgut visitar?

Egipte.

Una virtut seva?

Sóc una mica tossut.

Un defecte?

...

Creu que podria ser millor el nou Estatut?

Crec que sí (*ho diu convençut*).

Com veu la llengua catalana?

Penso que anem enrere. Catalunya sempre ha estat terra d'acollida de molta gent, però crec que els que vénen s'han d'adaptar més a la nostra llengua i costums.....

Suposo que si fos més jove també li agradaria col·laborar amb les tasques de la nostra Associació?

Sí. Quan hi havia la Mercè de Presidenta, ja em van posar de vice-tresorer, però ara hi ha gent més jove...

I acabaré l'entrevista amb la darrera estrofa del cant de comiat de la Caixa d'en Jacint:

“Alegría, que és festa major.

Pel Jacint hem de matar el pollastre

i posar xampany dins el porró.

Canviarem el llapis pel pendó

que avui és festa, festa p'en Barceló”.

Miquel Zambudio

Març de 2006.

Activitats de l'Associació

ASTRONOMIA

El dia 6 de març, a dos quarts de vuit del vespre, ens vem trobar un nombrós grup d'associats, a les instal·lacions de l'Agrupació Astronòmica de Sabadell, per observar Saturn i la Lluna. També ens van passar un audiovisual del Sistema Solar.

La cúpula del Observatori, amb el telescopi president l'espai, està limitada físicament a un nombre determinat de persones, i vàrem haver de fer dos grups. Mentre els uns observaven el nostre satèl·lit els altres miraven l'audiovisual.

La nit era esplèndida, amb una atmosfera neta i l'observació va ser un èxit; potser Saturn va decebre, encara que es veien els anells, esperàvem una imatge més gran. La lluna, però, va ser un gran espectacle.

L'experiència va ser profitosa, i donem les gràcies per les atencions i les explicacions dels monitors de l'Agrupació.

En Pere sembla que vol preparar algun viatge a la Lluna. El restaurant del Mar de la Tranquil·litat ja el té aparaulat.

PRESENTACIÓ DELS RESULTATS DE L'EXERCICI 2005

He comprovat les edicions del butlletí, des de la seva primera edició, el mes de març de 2000, i he vist que mai s'ha fet una petita crònica de la presentació dels resultats de la Caixa, feta cada any en la seu de l'associació, pel seu Director general adjunt, Jordi Mestre. Potser és perquè es veia com un acte normal i sense més transcendència, o potser per la dificultat d'entrar a parlar de temes diguem-ne complexes.

Però la realitat és, i al menys jo ho penso així, que és un dels actes més importants dels que realitza l'associació durant l'any. I és per això que crec hauria d'esser motiu de deixar-ne constància explícita a tots els associats, tenint en compte les impossibilitats de que tothom assisteixi a l'acte informatiu.

I tot això ho denota la gran assistència de socis a l'acte de presentació dels resultats de l'any 2005, i que va tenir lloc el dia 10 de març de 2006, amb la sala d'actes plena de gom a gom. Potser ja els nostres socis –amb sobrada veterania– pressentien (cosa que el nostre president ja va insinuar veladament al presentar l'acte) que aquesta seria la darrera presentació de resultats feta per l'encara director general adjunt. I és que al cap de pocs dies, el Jordi Mestre va ser nomenat pel Consell d'administració, Director general de la Caixa, cosa que es farà efectiva a partir del mes de juliol proper, quan l'actual Director general Pere Rifà es jubili.

Els empleats jubilats som, potser ara, els que coneixem més a fons la història recent de la caixa, i per això penso que ens hem de felicitar, també, d'aquesta situació insòlita en la institució: el primer nomenament d'un director general que ha viscut tota la seva vida professional en la pròpia caixa, amb coneixement ple de tots els àmbits de treball intern.

Pel que fa als resultats de 2005, en Jordi Mestre va fer una exposició exhaustiva i detallada dels principals apartats del compte de resultats, i amb els mitjans informàtics més moderns. Destacant un resultat net de 49 milions d'euros, un 13,4% més que l'any anterior, obtingut gràcies a un sòlid increment de tots els marges i la contenció dels costos de transformació. També destacar que el volum de negoci va superar els 14.000 milions d'euros, amb un creixement del 20%, i que els crèdits a clients havien augmentat un 25%. Pel que als recursos de clients, dir que ja s'acostaven a 31 de desembre de 2005, als 8.000 milions d'euros.

També com a data important, ressaltar la previsió d'aplicació a Obra social de 9,7 milions d'euros, un 28,5% més que l'any anterior. I sobre tot, fixant una previsió en el nou pressupost de 2006, de quasi 11 milions d'euros destinats a l'Obra social de la caixa. Fita molt important per la caixa i a la qual es vol donar el màxim de difusió. En Jordi Mestre va informar, així mateix, del canvi obrat en la caixa, pel que fa a la diversificació de futurs guanys, tenint en compte el baix coeficient del preu del diner i la reducció de marges de benefici. En aquest sentit va informar de la progressiva participació en nous projectes de construcció d'habitatges, i d'increment d'operatòria que això pot suposar. Destacar, també, la importància de la gestió dels fons de pensions de la caixa, reconeguda per analistes i premsa especialitzada.

Per últim va exposar els objectius d'expansió del pla estratègic 2004-2006, indicant que durant l'any 2005 s'havien obert 25 noves oficines, amb una xarxa ja de 309 oficines, repartides en 126 municipis de Catalunya, i preveient obrir-ne altres 25 en l'any 2006, iniciant-se ja l'expansió fora de Catalunya.

I ja en els minuts de precís i preguntes, destinats a ampliar alguns dels punts exposats, voldria destacar el punt referit a futures jubilacions. Sobre aquest aspecte, en Jordi Mestre va manifestar no haver-hi, de moment, cap previsió a iniciativa de la caixa, sobre prejubilacions del personal més antic.

Només em resta deixar constància de l'agraïment de l'associació, posat de manifest pel nostre president, per la gentilesa de la Caixa en oferir-nos de forma especial cada any, una informació tant àmplia de la situació financera de l'entitat.

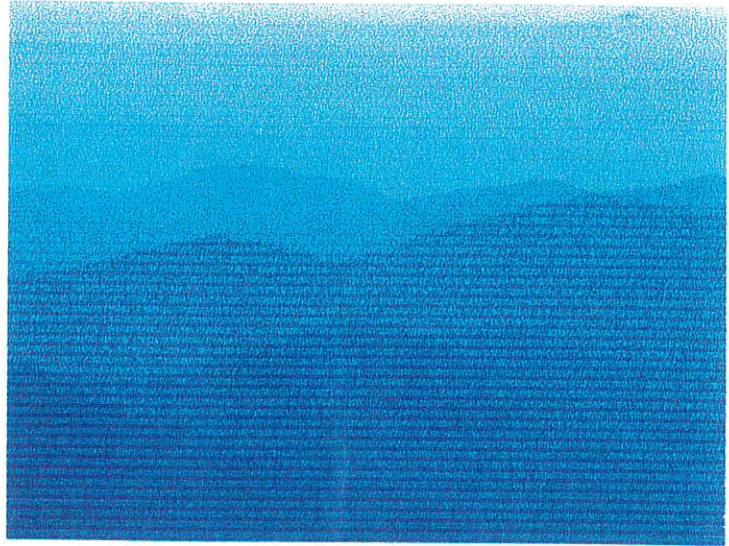
Miquel Zambudio

PASSEJADA-EXCURSIÓ PER LES RODALIES DE LA ROCA DEL VALLÈS

El passat dia 15 de març vàrem fer l'habitual caminada, dintre del municipi de la Roca, al costat de Granollers, on hi ha indrets, impensats i difícils de descobrir, si no és que es fan caminant. Érem una bona colla, entre companys de l'Associació, i acompanyants.

L'inici és al mateix centre del poble, després es passa pel carrer Major i l'església i es travessa la riera del Mogent, que forma, juntament amb el Congost, el Tenes i el Ripoll, el riu Besòs. I comencem una ruta circular.

La primera parada, on esmorzem, és a l'estany dels ànecs: muts, xerraires, caquis i de coll verd, que estan tan acostumats a rebre visites –pel pa que arrepleguen i trossets de menjar que se t'acosten gairebé fins a tocar-te. Ens van obsequiar també amb una petita volada. El camí és ample i planer. Es travessa l'autovia de Granollers a Mataró, per un túnel i l'autopista de Barcelona a la Jonquera per un pont. La segona parada, és al centre comercial, anomenat "La Roca Village", que per a qui no ho coneix, és un poble de cases, on hi ha botigues de roba i d'articles diversos, fora de temporada –outlets– de primeres marques i a preus rebaixats.

Ens comencem a endinsar per camins on només hi ha bosc i més bosc a banda i banda dels camí, però passant abans per la immensa finca de Can Maynou, on hi ha cria de cavalls, que viuen dintre del bosc, encerclats per tanques i on se n'hi veuen de tots colors, des del blanc fins al negre passant pel color de "sal i vinagre". Com a cosa extra, ens adonem que ja surten espàrrecs i entre tots en fem un bon manat.

Després de passar per uns quants trencalls, veiem com el bosc es va aclarint i apareixen les primeres cases de pagès i granges. A la llunyania veiem un bosquet, anomenat "dels Quaranta pins", que és del terme municipal de Granollers. Ara el paisatge ha canviat: camps de conreu, turons coberts de vegetació, camins i finques. A poc a poc se'ns acosta el poble de la Roca, coronat pel castell de la Roca del Vallès, tot restaurat, des de l'any 1952, actualment de propietat privada. Antigament seu dels senyors feudals que dominaven tots els pobles de la rodalia. El primer conegut va ser en Renard Guillem de la Roca, l'any 1040. Des del 1468 fou el centre de la Baronia de La Roca.

Després de travessar una altra vegada el Mogent, acabem la ruta circular, amb una durada de gairebé tres hores i arribem al centre del poble. Tot seguit anem a dinar al restaurant "El Parc" del poble veí de Santa Agnès de Malanyanes –i que pertany a l'Ajuntament de la Roca–. Si bé al matí el cel estava entrenyinat, ara llueix un cel blau amb un sol esplèndid. Després de dinar i per a fer l'acomiadament, anem a visitar l'Ermita de Santa Agnès, d'origen romànic, actualment molt ben restaurada, envoltada de jardins i que estatja al seu interior tres retaules barrocs.

I ens n'anem cap a casa després d'haver disfrutat d'un dia preciós.

Josep M^a R.

MÉS ENLLÀ DE LA VIDA

Mireu quin pensament més suggestiu, aquest, que proposa albirar tot just quan acaba la vida.

Segurament molts de nosaltres haurem llegit alguna cosa sobre aquesta qüestió d'abast impensable, però sembla adient que aquest Butlletí ens presenti en algun moment, un tema com aquest, que també ha estat objecte per part de més d'un cronista, d'una decidida expansió literària reflectant, després d'una molt intensa i important recerca i investigació de dades en diverses localitzacions geogràfiques.....

Sense esperar més, cal dir que aquesta qüestió s'ha d'exposar agafant sincerament a la més estricta equanimitat, imparcialitat i neutralitat, puix que no hi ha dubte que qualsevol definició final pot estar influida per l'íntim sentir de cada persona investigada.

Són multitud els casos en què persones que han passat per un accident, per una greu malaltia o una operació quirúrgica, etcètera, expliquen després de què pràcticament hagin mort o hagin arribat a les seves portes, quines han estat les seves sensacions o impressions que han aconseguit retenir en aquells moments àlgids i retornar a la vida, en recuperar les seves constants vitals.

Es decisiu i trascendental que totes les persones que han passat per iguals circumstàncies, expliquin els fets de manera tant semblant en quasi tot, malgrat les diferents vessants de la seva formació, cultura i sentiments religiosos, tant positius com negatius.

La persona que ha passat per qualsevol situació de pre-mort, en recuperar el seu si i les seves facultats d'expressió, trans-corregut l'espai de temps adient, parla de què va arribar, tot sentint que se'n anava, a trobar-se davant d'un túnel o pas obscur, al que sense saber com, s'hi anava fent llum i il·luminant la sortida del túnel i apareixien persones, moltes de ja conegudes, fins a veure els seus parents i familiars, mentre la il·luminació augmentava en el lloc i en el fons del túnel, on brillava una figura que els creients no dubte en atribuir a Jesucrist, i que tots coincideixen en qualificar la

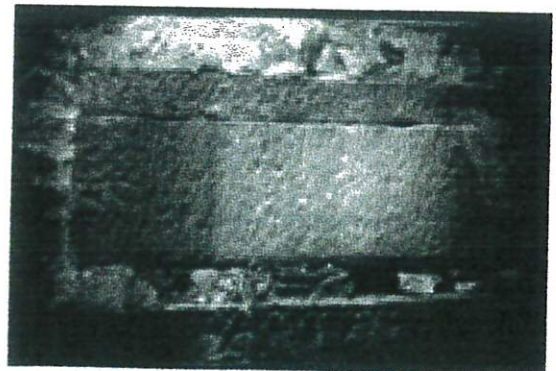
concreció màxima de la pau, de la serenor i del feliç arribar al lloc suprem que tots esperaven.

Una cosa tan extraordinària, ha estat estudiada cas per cas per l'autor o autors d'aquests treballs d'investigació i conclouen en trobar força il·lustrador de com es produeix el nostre pas a la mort i que només els que han pogut aturar-se per motius diversos en el punt crucial entre la vida i la mort, els ha estat possible donar notícia després d'aquell anar-se'n i tornar a la vida.

Certament és un tema força captivador per a molts que han tingut accés a aquesta descripció de fets i que, per altra banda, personalment, m'ha estat possible confirmar en un cas viscut per una persona amiga, que va explicar un cas d'aquests, derivats d'una situació quirúrgica extrema, sense que fos coneixedora prèviament d'aquest fenomen de la pre-mort que pogués influir en la seva posterior descripció o alterar d'alguna manera l'explicació dels moments viscuts, car hem de dir viscuts, puix que d'altra manera no hauria estat possible parlar-ne.

Sens dubte, no deixa de ser cordial i confortador aquest sentiment de trobar Jesucrist en aquell entorn de pau i serenor en el que ha de ser el final de la vida i retrobar-se amb els éssers estimats que hem anat coneixent en el curs de la nostra existència i ens anaven donant, lentament, de mica en mica, la benvinguda i joiosa acollida en aquell lloc de la llum i de la pau.

Síntesi rememorada de diferents autors per A.A.

UNA ROSA...

Sant Jordi. Va existir, Sant Jordi? És un tema que s'ha treballat molt. Quan, fa uns quants anys, es va fer una espurgada general de sants del calendari romà, es va qüestionar una vegada més la realitat històrica d'aquest cavaller de Capadòcia que, segons la llegenda, va alliberar una princesa, a qui, per sorteig entre les noies del reialme del seu pare, tocava ser lliurada al drac que tenia atemorida la contrada. En qualsevol cas, no es tracta d'un cavaller medieval, puix que ja se'l venerava, al segle tercer o quart del cristianisme.

Sant Jordi és patró dels cavallers, de la noblesa, de Rússia, d'Anglaterra, de Portugal, de Catalunya, d'Aragó... me'n deixo,

segur, perquè estic escrivint de

memòria. I Sant Jordi, degut a la llegenda del drac i la donzella, ha esdevingut el patró dels enamorats. Perquè, això de Sant Valentí és una invenció del màrqueting modern. Es veu que als EUA els faltava una festa com ara la que tenim nosaltres de Sant Josep, molt venerat a l'església llatina, o el dia de la Mare, per animar les vendes després de la caiguda que pateixen en acabar l'hivern. I algú, remenant el calendari va trobar, a mig febrer, al final de la tan anomenada *costa de gener*, un sant que li quadrava per aquesta finalitat. Es van empescar una llegenda d'enamorament i... a vendre!

A Catalunya la fira de roses té un origen medieval. Se celebrava a la plaça de Sant Jaume i al pati de la Generalitat, a Barcelona. Sant Jordi, també degut a la llegenda del drac i la princesa era, tal com hem dit, patró dels cavallers, no només a Catalunya, sinó arreu d'Europa. I com que a l'edat mitja es barrejava la cavalleria amb la joglaria i l'amor, vet aquí una data ben assenyalada per oferir roses a la dama. Passant els anys es va popularitzar i entre el romanticisme, el modernisme i el noucentisme es va consolidar com a diada dels enamorats. Deixem, doncs, tranquil Sant Valentí, que a casa nostra, per tradició quasi mil·lenària, als enamorats ens protegeix Sant Jordi.

JakVonJan

FELICITATS

Fins la propera sortida del nou número de l'**Informatiu** a primers de juliol, felicitem per endavant els batejats i no batejats amb el nom de Joan, Pere, Feliu, Pau, Lluís, Isidre... també els que van ser motiu de rialla de petits com Pròsper, Irineu, Perseveranda, Heracli (no el de les cartes), Bonifaci, Desideri... a tots, felicitats.

Pel que fa als aniversaris, si algú ens facilita les dades, li dedicarem un record. Per descomptat que estarem molt joiosos de felicitar els avis que ho siguin per primera vegada, o segona, o tercera, o... enèsima vegada.

Si aquest Sant Jordi heu fruit amb la lectura d'algun llibre ens ho podeu fer saber. De l'Emili Teixidor em va agradar *El Pa Negre* de l'any passat i la *Laura Sants* d'enguany.

NEURONES

Hi ha dos projectes de llei que poden tenir vigència a partir del 2007 i que ens afecten. L'un, directament, com és la llei de la Dependència, que ja hi haurà temps per tornar a comentar-la, i l'altre, la llei d'Investigació Biomèdica, que permetrà la clonació terapèutica, amb la qual cosa, entre d'altres, es podran reparar teixits neuronals i millorar o curar aquelles malalties lligades a la gent gran com les neurodegeneratives, Alzheimer....

Però, compte! el fet d'evitar la mort de neurones, el naixement de noves i la millora de les connexions, no ens farà més intel·ligents; continuarem amb els nostres egoismes, dogmatismes, vani-tats... Perquè sinó fos així, els primers que haurien de passar per la renovació de neurones serien els que tenen poder i manen.

La societat justa és una utopia neuronal.

LA PELA ÉS LA PELA

Al mes de març, el Suprem va confirmar que la col·lecció de pintura dels Masaveu seguirà a Astúries. Composta per més de 400 quadres, amb obres de Goya, Sorolla, Velázquez, Zurbarán, Ribera, Romero de Torres, Picasso, Dalí, etc, està valorada en més de 50 milions d'euros. Els quadres van ser entregats en pagament de l'impost de successions i la Comunitat de Madrid els reclamava adduint que el domicili fiscal de la família era a Madrid. El suprem en la sentència, diu que el domicili fiscal serà el de la seva residència habitual, que era a Astúries.

Crec recordar que quan va morir Dalí la majoria de quadres se'n van anar a Madrid. Diuen que sempre pidolem, però sembla que no n'aprenem.

L'EVOLUCIO HUMANA

S'ha construït una màquina per saber qui ha dit una mentida (no es podrà aplicar als polítics). Es basa en la ressonància magnètica. El cervell no menteix; quan algú diu una mentida se li activen 14 àrees cerebrals i solament 7 si diu veritat.

És ben sabut que es desenvolupa tot allò que s'activa. I a l'inrevés, és veritat. No ser si és la vista ó que es compleix la hipòtesi.

Així doncs a base de mentides s'activa més el cervell. L'home erectus, després de passar per diversos estadis va arribar a sapiens, i ara l'evolució s'ha accelerat, aviat ens assemblarem als dibuixos dels marcians de ciència ficció que semblen ben bé uns capgrossos.

Jo per cert semblo de Mataró.

Anònim